

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 207/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ú., B., zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., K., vo veci namietaného porušenia základného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 21 S 92/2007-66 z 27. novembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ú. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. marca 2008 doručená sťažnosť Ú., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 S 92/2007-66 z 27. novembra 2007.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva:

«Krajský súd v Žilina rozhodol v konaní, vedenom pod sp. zn. 21 S 92/07 o žalobe RNDr. J. B., rozsudkom zo dňa 27. novembra 2007 tak, že zrušil rozhodnutie sťažovateľa, ktorými skončil štátnozamestnanecký pomer so žalobcom.

Procesne rozsudok oprel o ustanovenie § 250j ods. 2/ písm. e) O. s. p. súčasne vec vrátil sťažovateľovi na ďalšie konanie. (...)

Genéza vzťahov sťažovateľa a žalobcu v konaní predchádzajúcom konaniu pred všeobecným súdom mala takéto relevantné etapy a úkony:

a) žalobca bol po úspešnom výberovom konaní dňa 1. 10. 2004 vymenovaný do stálej štátnej služby a zaradený na základe príslušných ustanovení Zák. č. 312/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej ZŠS) do funkcie „hlavný radca – predstavený“ v odbore 1. 01. s postavením riaditeľa osobného úradu sťažovateľa;

b) ako prirodzený dôsledok personálnej zmeny na poste generálneho riaditeľa bol žalobca rozhodnutím vedúceho služobného úradu č. 90 232/2006/060274 zo dňa 23. 11. 2006 odvolaný z funkcie hlavný radca - predstavený - riaditeľ osobného úradu. Vedúci služobného úradu postupoval v súlade s ustanovením § 31 ods. 21, ktorého platné znenie bolo zavedené novelou č. 231/2006 žalobcu odvolal bez uvedenia dôvodu, pretože žiadny „... osobitný predpis neustanovuje inak.“ Žalobca bol poučený, že včas podané odvolanie nemá odkladný účinok (§ 137 ods. 6/ ZŠS);

c) vzhľadom na suspendovanie odkladného účinku odvolania sa rozhodnutie stalo vykonateľným. Tým sťažovateľa zaväzovalo postupovať podľa §31 ods. 4/ ZŠS a zaradiť žalobcu na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu za podmienky, že služobný úrad takéto miesto má. Keďže sťažovateľ takéto miesto nemal, musel uplatniť druhú vetu citovaného ustanovenia a podľa § 40 ods. 2/ písm. b) ZŠS - pretože žalobca odmietol „dohodnúť sa inak“ neakceptovaním ponúknutého zaradenia - skončil so žalobcom štátnozamestnanecký pomer rozhodnutím č. 90232/2006/060277 z 24. 11. 2006;

d) žalobca podal odvolanie ako proti rozhodnutiu o zmene štátnozamestnaneckého pomeru (dňa 8. decembra 2006), tak proti rozhodnutiu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru (8. decembra 2006);

e) o odvolaniach rozhodol v intenciách § 138 ZŠS - keď sa oboznámil so stanoviskom

poradnej komisie, zriadenej podľa § 139 ZŠS - vedúcu úradu tak, že rozhodnutím AA/2007/007778 zo dňa 7. februára 2007 potvrdil rozhodnutie č. 90232/2006/060274 o zmene a odvolanie zamietol a rozhodnutím AA2007/007779 z toho istého dňa potvrdil rozhodnutie č. 90232/2006/060277 a zamietol odvolanie vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. (...)

Ako z odôvodnenia rozsudku vyplýva, považoval súd za spor rozhodujúcu otázku skutočnosť, že ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru došlo napriek neprávoplatnému rozhodnutiu o zmene štátnozamestnaneckého pomeru. Podľa jeho názoru toto rozhodnutie „...nemá samostatný skutkový základ, ale je závislé od rozhodnutia o zmene štátnozamestnaneckého pomeru a skutočnosti, predpokladaných v § 40 ods. 2/ písm. b) zák. č. 312/2001 Z. z.“.

Tento názor nemožno považovať za správny.

Súd sa síce obsahovo správne, ale nadbytočne zaoberá otázkami právoplatnosti a záväznosti aktov, keď sa celkom vyhol dopadu a vplyvu inštitútu vo veci dominantnému: vylúčeniu odkladného účinku odvolania a to ako všeobecného (§ 52 ods. 2/ ZSK) tak špeciálneho (§ 157 ods. 6/ ZŠS) napriek tomu, že ich cituje.

Ďalej nemožno súhlasiť s názorom, že pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2/ písm. b) ZŠS treba iný skutkový základ ako je presne v tomto ustanovení uvedené.

Z odôvodnenia rozsudku sa nedá dozvedieť, prečo by správny orgán (sťažovateľ) mal byť pri postupe podľa § 31 ods. 4/ ZŠS blokovaný neprávoplatnosťou predchádzajúceho rozhodnutia pri existencii spomínaného § 137 ods. 6/ ZŠS a jednoznačnom závere systematického výkladu § 52 ZSK: ods. 2/ dáva na jednu úroveň rozhodnutie právoplatné (ak proti nemu sa nemožno odvolať...) a rozhodnutie, odvolanie proti ktorému nemá odkladný účinok. Nesporný súvis vylúčenia suspenzívneho účinku odvolania s presne určenou lehotou v § 31 ods. 3/ ZŠS si súd vôbec nevšimol. Ak by „skutkovým základom“ skončenia malo byť právoplatné rozhodnutie o zmene, bola by táto lehota často iluzórna. Napokon aj súdu bolo známe, že o odvolaniach žalobcu bolo rozhodnuté 7. 2. 2007, ako aj to, ako bolo rozhodnuté.

Ak nemá včas podané odvolanie právnu schopnosť oddialiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, netýka sa to jeho právoplatnosti. Prírodným právnym

dôsledkom toho je, že vykonať možno aj neprávoplatné rozhodnutie.

Podľa stanoviska Najvyššieho súdu SR č. 4Sž 98-102/02 sa rozhodnutie nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady (ktoré nota bene sťažovateľ popiera), ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka. Pri akceptovaní názoru súdu by sa objektívne mohol dostať do nevýhodného postavenia žalobca, ak by sťažovateľ medzičasom stratil možnosť ponúknuť mu voľné vhodné miesto, ktoré by možno prijal. Ak by sťažovateľ bezprostredne po odvolaní žalobcu ako predstaveného neriešil možnosť jeho pracovného zaradenia, ale čakal by na nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia (a na výsledok prípadnej žaloby !) vedome by tak na ujmu oboch účastníkov urobil „obsolentným“ ustanovenie § 137 ods. 6/ ZŠS. Mimochodom otázka voľných vhodných miest (miesta) bola predmetom dokazovania, no s ohľadom na právny názor súdu sa v rozhodnutí nehodnotí.

V súhrne teda krajský súd nesprávne pochopil dve samostatné správne konania ako jediné. Z vyššie uvedených dôvodov nespochybňujeme vecnú súvislosť z titulu následnosti medzi nimi. To však nijako nemení ich právnu samostatnosť.

Žalobca napadol žalobou skončenie štátnozamestnaneckého pomeru. Uvádza v nej síce viacero indiferentných tvrdení, no ani z jedinej vety sa nedá (ak akcentujeme aj obsah podania a nie iba petit) usúdiť, že by napadol už rovnako právoplatné rozhodnutie o zmene štátnozamestnaneckého pomeru. Súd teda išiel nad rozsah a dôvody, uvedené v žalobe.»

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1) Základné právo Ú., B. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1/ Ústavy SR a na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1/ Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21 S 92/2007-66 zo dňa 27. novembra 2007 porušené bolo.

2) Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21 S 92/2007 z 27. XI. 2007 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

3/ Krajský súd v Žiline (...) je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy jeho právneho zastúpenia.“

Ústavný súd z predložených príloh k sťažnosti zistil, že krajský súd vydal 25. januára 2008 opravné uznesenie č. k. 21 S 92/2007-90 v zmysle § 164 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku, ktorým opravil chyby v napadnutom rozsudku spočívajúce v nesprávnom použití znení paragrafov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03, I. ÚS 77/05).

Sťažovateľ namieta porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu č. k. 21 S 92/2007-66 z 27. novembra 2007, ktorým bolo zrušené rozhodnutie sťažovateľa č. AA/2007/07779 zo 7. februára 2007 a vec mu bola (ako správne orgánu) vrátená na ďalšie konanie.

Ústavný súd konštatuje, že nie je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému bola sťažnosť podaná. Jeho úlohou je zistenie, či napadnutým rozhodnutím bolo porušené základné právo. Ústavný súd v danej veci preto považoval za potrebné zaoberať sa nie zákonnou právnou argumentáciou, ktorou bola odôvodňovaná opodstatnenosť predmetnej sťažnosti, ale iba jej ústavoprávnymi aspektmi (m. m. I. ÚS 59/97).

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza:

„Z obsahu pripojeného správneho spisu, okrem vydania predmetných rozhodnutí žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu, súd zistil, že pred vydaním prvostupňového správneho rozhodnutia bol rozhodnutím Ú. č. 90 232/2006/060274 zo dňa 23. 11. 2006 žalobca odvolaný bez uvedenia dôvodu dňom 23. 11. 2006, z funkcie hlavný radca - predstavený, riaditeľ osobného úradu. Ako vyplýva z obsahu pripojeného správneho spisu, aj proti tomuto rozhodnutiu správneho orgánu, podal opravný prostriedok - odvolanie žalobca, o tomto opravnom prostriedku rozhodlo Ú., vedúci služobného úradu B. rozhodnutím č. AA/2007/007778 zo dňa 7. 2. 2007 odvolanie žalobcu zamietli. Z obsahu, spisu mal súd preukázané, že vydaniu preskúmaných rozhodnutí žalovaného a prvostupňového správneho orgánu a samotnému konaniu o skončení štátno-

zamestnaneckého pomeru predchádzalo správne konanie, týkajúce sa odvolania žalobcu z funkcie hlavný radca, predstavený riaditeľ osobného úradu.

Na konanie o zmene a skončení štátno-zamestnaneckého pomeru sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak samotný zákon 312/2001 Z. z. ostatnej službe neustanovuje inak (§ 125 ods. 2 zákona č. 312/2001 Z. z.). Popri zákone č. 312/2001 Z. z. v danom prípade je nutné subsidiárne vychádzať zo zákona č. 71/1967 Zb., teda zákona o správnom konaní.

Podľa § 137 ods. 1, 2 zákona č. 312/2001 Z. z., možno proti rozhodnutiu o zmene štátno-zamestnaneckého pomeru podať, v zákonnej lehote 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia, odvolanie.

Podľa § 137 ods. 6 zákona č. 312/2001 Z. z., včas podané odvolanie nemá odkladný účinok okrem vecí náhrady škody a bezdôvodného obohatenia.

Podľa § 52 ods. 1 Správneho poriadku, rozhodnutie, proti ktorému sa nemožno odvolať (podať rozklad), je právoplatné.

Podľa § 52 ods. 2 Správneho poriadku, rozhodnutie je vykonateľné, ak sa proti nemu nemožno odvolať (podať rozklad) alebo ak odvolanie (rozklad) nemá odkladný účinok.

Odvolanie proti rozhodnutiu o zmene štátno-zamestnaneckého pomeru (odvolanie z funkcie predstaveného), ani odvolanie proti rozhodnutiu o skončení štátno-zamestnaneckého pomeru nemá, ako je to zrejmé z citovaného ustanovenia § 137 ods. 6 zák. č. 312/2001 Z. z., odkladný účinok, preto sa takéto rozhodnutia stávajú vykonateľnými podľa § 52 ods. 2 Správneho poriadku už v momente doručenia účastníkovi konania.

Rozhodnutie o zmene štátno-zamestnaneckého pomeru, (rozhodnutie č. 90 232/2006/060274 zo dňa 23. 11. 2006) bolo vykonateľné už momentom doručenia žalobcovi dňa 24. 11. 2006, nebolo však v čase vyhlásenia rozhodnutia o skončení štátno-zamestnaneckého pomeru, t.j. dňa 24. 11. 2006 (preskúmaného prvostupňového rozhodnutia) právoplatné, nakoľko rozhodnutie správneho orgánu stáva sa právoplatným, ako to vyplýva z ust. § 52 ods. 1 Správneho poriadku, až momentom, keď proti nemu nemožno podať odvolanie, a to buď z dôvodu, že nie je prípustné alebo uplynie lehota na podanie odvolania, alebo sa stáva právoplatným (ak bolo proti rozhodnutiu podané odvolanie) doručením rozhodnutia o odvolaní. Teda doručením rozhodnutia o zmene štátno-zamestnaneckého pomeru žalobcovi sa toto rozhodnutie stalo vykonateľným, čo

znamená, že od tohto okamihu nemohol už žalobca vykonávať funkciu, z ktorej bol ako predstavený odvolaný a plniť úlohy, ktoré s touto funkciou spája zákon, však na druhej strane takéto rozhodnutie samotným doručením nemohlo nadobudnúť právoplatnosť, nakoľko je voči nemu prípustný opravný prostriedok, a teda nebolo záväzné a neupravovalo s konečnou platnosťou vzťahy medzi účastníkmi konania. Okrajovo súd uvádza a zdôrazňuje význam zákonného pojmu právoplatnosť (§ 52 ods. 1 Správneho poriadku). Právoplatnosť rozhodnutia je osobitná vlastnosť, ktorá spočíva v tom, že sa rozhodnutie stáva zásadne nezmeniteľným a záväzným pre účastníkov, štátne orgány, pre právnické i fyzické osoby. V procesnej teórii sa rozlišuje formálna (procesná) a materiálna (hmotná) právoplatnosť správnych rozhodnutí. Procesným predpokladom právoplatnosti (ako už bolo spomínané vyššie) je nemožnosť napadnúť rozhodnutie riadnym opravným prostriedkom - odvolaním. Materiálnou stránkou právoplatnosti rozhodnutia je tá okolnosť, že svojím obsahom upravuje záväzné a konečné vzťahy medzi účastníkmi a prípadne i právne pomery tretích osôb a že tento obsah zaväzuje nielen orgán, ktorý rozhodnutie vydal, ale aj ďalšie orgány štátnej moci. Inými slovami, ak rozhodnutie nie je právoplatné, nie je ani záväzné. Právoplatnosť ako vlastnosť rozhodnutia je iba jedna, má dve stránky, ktoré sú od seba neodlučiteľné a vzájomne sa podmieňujú. Ak rozhodnutie nemožno napadnúť riadnym opravným prostriedkom, hovoríme o formálnej právoplatnosti. Je nevyhnutným predpokladom materiálnej právoplatnosti, takže kde niet formálnej právoplatnosti, nemôžu nastať ani účinky materiálnej právoplatnosti. Rozhodnutie o skončení štátno-zamestnaneckého pomeru podľa § 31 ods. 4, v spojení s § 40 ods. 2 písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. je rozhodnutím, ktoré predpokladá, že pred tým, než bude takéto rozhodnutie vydané, dôjde k situácii, ktorú predvída § 31 od. 4 písm. a) zák. č. 312/2001 Z. z.. Ide teda o rozhodnutie o skončení štátno-zamestnaneckého pomeru, ktoré je závislé od naplnenia zákonných predpokladov podľa § 31 ods. 4 písm. a) zákona č. 312/2001 Z. z., t. zn.

1) keď dôjde k odvolaniu predstaveného z funkcie,

2) nedôjde k jeho zaradeniu na vykonávanie štátnej služby, na štátno-zamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu, z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá a nedôjde ani k dohode o riešení uvedenej situácie zamestnancom a zamestnávateľom - správnym orgánom.

Na tomto mieste je podstatné uviesť, že nevyhnutným predpokladom naplnenia podmienky 1) (dôjde k odvolaniu predstaveného z funkcie), je nielen vyhlásenie, resp. doručenie samotného rozhodnutia o odvolaní z funkcie, ale aj právoplatnosť takéhoto rozhodnutia, až právoplatnosťou je totiž záväzný toto rozhodnutie nielen pre účastníka, ale aj pre samotný správny orgán. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že rozhodnutie o skončení štátno-zamestnaneckého pomeru bolo v čase jeho vyhlásenia predčasné, a tým v rozpore so zákonom, zákonnými predpokladmi na jeho vydanie, ktoré má na mysli § 31 ods. 4 zákona č. 312/2001 Z. z.. Rozhodnutie o skončení štátno-zamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. totiž nemá samostatný skutkový základ, ale je závislé od rozhodnutia o zmene štátno-zamestnaneckého pomeru a skutočnosti predpokladaných v § 40 ods. 2 písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z.. Preto bez právoplatného rozhodnutia o zmene štátno-zamestnaneckého pomeru chýba skutkový základ pre rozhodnutie podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z. Bude potrebné, aby správny orgán v dôvodoch rozhodnutia sa následne v ďalšom konaní vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, špecifikovanými v podanej žalobe.

Súd pri rozhodovaní vo veci dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňového správneho je potrebné zrušiť z dôvodov § 250j ods. 2 písm. e) O. s. p., nakoľko v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol rozsiahle dôvody, pre ktoré odvolaním napadnuté rozhodnutie správneho orgánu vo vzťahu k sťažovateľovi zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda krajský súd v danom prípade neporušil označené práva sťažovateľa. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je

opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktorí sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2008